

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
G.W. HOGAN
fremsat den 28. februar 2019¹

Sag C-644/17

**Eurobolt BV
procesdeltager:
Staatssecretaris van Financiën**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol))

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 267 TEUF – ugyldighed – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – adgang til effektive retsmidler – omfanget af den nationale domstolsprøvelse af en EU-retsakt – forordning (EF) nr. 1225/2009 – artikel 15, stk. 2 – forordning (EU) nr. 723/2011 – omgåelse af antidumpingforanstaltninger – beskyttelse mod dumping – konsultation med medlemsstaterne – begrebet »relevante oplysninger« – tilsidesættelse af fristen«

I. Indledning

1. Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 15, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab² (»grundforordningen«), af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og gyldigheden af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 723/2011 af 18. juli 2011 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der er indført ved Rådets forordning (EF) nr. 91/2009 på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej³. Navnlig er det vigtige spørgsmål, der opstår som følge af denne henvisning, hvorvidt tilsidesættelsen af visse processuelle garantier i grundforordningens artikel 15, stk. 2, kan føre til annullation af gennemførelsesforordningen.

2. Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Eurobolt BV og Staatssecretaris van Financiën (statssekretæren for finansielle anliggender, Nederlandene) vedrørende indførelsen af antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål i Den Europæiske Union.

1 – Originalsprog: engelsk.

2 – EUT 2009, L 343, s. 51, og berigtiget i EUT 2010, L 7, s. 22.

3 – EUT 2011, L 194, s. 6.

II. Retsforskrifter

A. Grundforordningen

3. Vedtagelsen af antidumpingforanstaltninger var på tidspunktet for de faktiske omstændigheder reguleret af grundforordningen.

4. Indledningsvis er det hensigtsmæssigt at gøre opmærksom på indholdet af 12. betragtning til grundforordningen:

»Det er nødvendigt at fastsætte, hvorledes berørte parter bør underrettes om, hvilke oplysninger myndighederne ønsker forelagt, og de bør have rigelig lejlighed til at fremlægge alt relevant bevismateriale og fuldt ud have lejlighed til at varetage deres interesser. Det er også ønskeligt klart at fastlægge de regler og procedurer, der skal følges under undersøgelsen, navnlig de regler, hvorefter de berørte parter skal give sig til kende, fremlægge deres synspunkter og indgive oplysninger inden for nærmere angivne frister, hvis sådanne synspunkter og oplysninger skal tages i betragtning. Der bør også fastlægges nærmere betingelser for, at en berørt part kan få adgang til oplysninger, der er indgivet af andre berørte parter, og fremsætte bemærkninger hertil. Medlemsstaterne og Kommissionen bør samarbejde vedrørende indsamlingen af oplysninger.«

5. Det er også nyttigt at erindre om, at 25. betragtning til grundforordningen har følgende ordlyd:

»De oplysninger, der videregives til medlemsstaterne i det rådgivende udvalg, er ofte af høj teknisk art og indebærer en grundig økonomisk og juridisk analyse. For at medlemsstaterne kan få tilstrækkelig tid til at overveje disse oplysninger, bør de sendes på et passende tidspunkt før den mødedato, formanden for det rådgivende udvalg har fastsat«.

6. Grundforordningens artikel 13, der har overskriften »Omgåelse«, bestemte:

»1. Antidumpingtold, der er indført i henhold til denne forordning, kan udvides til også at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare, uanset om denne er let ændret, eller indførsel af samme vare i let ændret stand fra det land, der er omfattet af foranstaltninger, eller dele deraf, når gældende foranstaltninger omgås. Antidumpingtold, der ikke er højere end den restantidumpingtold, der er indført i henhold til artikel 9, stk. 5, kan udvides til også at gælde for indførsel fra selskaber, der nyder fordel af individuelle todsatser, i de lande, der er omfattet af foranstaltninger, når de gældende foranstaltninger omgås. Omgåelse defineres som en ændring i mønstret for handelen mellem tredjelande og Fællesskabet eller mellem individuelle selskaber i det land, der er omfattet af foranstaltninger, og Fællesskabet, som skyldes praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden, og hvor der foreligger beviser for skade eller for, at toldens afhjælpende virkninger undergraves med hensyn til priserne på og/eller mængderne af samme vare, samt hvor der foreligger bevis for dumping i forhold til de tidligere fastslåede normale værdier for samme eller lignende varer, om fornødent i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2.

[...]

3. Undersøgelser i henhold til denne artikel iværksættes på Kommissionens initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat eller enhver interesseret part på grundlag af tilstrækkelige beviser vedrørende de faktorer, der er omhandlet i stk. 1. Undersøgelserne iværksættes efter konsultationer i det rådgivende udvalg ved en forordning udstedt af Kommissionen, hvori det også kan pålægges toldmyndighederne at gøre indførslen til genstand for registrering i henhold til artikel 14, stk. 5, eller at anmode om garantier. Undersøgelserne udføres af Kommissionen, som kan bistås af toldmyndighederne, og undersøgelserne afsluttes inden for ni måneder. Fremgår det af den endelige

konstatering af de faktiske omstændigheder, at det er berettiget at udvide foranstaltningerne, vedtages dette af Rådet på forslag fra Kommissionen efter konsultation i det rådgivende udvalg. Forslaget vedtages af Rådet, medmindre dette ved simpelt flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på en måned, efter at Kommissionen har forelagt det. Udvidelsen gælder fra den dato, på hvilken der blev foretaget registrering i henhold til artikel 14, stk. 5, eller den dato, på hvilken der anmodedes om garantier. De relevante procedurebestemmelser i denne forordning finder med hensyn til indledning og gennemførelse af undersøgelser anvendelse på nærværende artikel.

[...]«

7. Grundforordningens artikel 15 med overskriften »Konsultationer« fastsatte:

»1. Alle konsultationer, der er omhandlet i denne forordning, finder sted i et rådgivende udvalg, der er sammensat af repræsentanter for samtlige medlemsstater og med en repræsentant for Kommissionen som formand. Konsultationer indledes omgående på en medlemsstats anmodning eller på Kommissionens initiativ og finder under alle omstændigheder sted så hurtigt, at det er muligt at overholde de frister, der er fastsat ved denne forordning.

2. Udvalget indkaldes til møde af formanden. Denne skal hurtigst muligt og senest ti dage før mødet tilsende medlemsstaterne alle relevante oplysninger.

3. Konsultationerne kan om nødvendigt finde sted skriftligt. I så fald underretter Kommissionen medlemsstaterne og fastsætter en frist, inden for hvilken de kan afgive udtalelse eller anmode om mundtlige konsultationer, som formanden foranstalter, for så vidt sådanne mundtlige konsultationer kan finde sted så hurtigt, at det er muligt at overholde de frister, der er fastsat ved denne forordning.

4. Konsultationerne omfatter især:

- a) forekomsten af dumping og metoderne til fastlæggelse af dumpingmargenen
- b) forekomsten af skade og omfanget heraf
- c) årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og skaden
- d) de foranstaltninger, som under de givne omstændigheder er egnede til at forebygge eller afhjælpe den skade, der er forvoldt som følge af dumping, samt de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af disse foranstaltninger.«

B. Gennemførelsesforordning nr. 723/2011

8. Den 26. januar 2009 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 91/2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina⁴.

4 – EUT 2009, L 29, s. 1.

9. Ved forordning (EU) nr. 966/2010 besluttede Kommissionen med hjemmel i grundforordningens artikel 13, stk. 3, at indlede en undersøgelse vedrørende den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved forordning nr. 91/2009 ved hjælp af omladning i Malaysia⁵.

10. I overensstemmelse med artikel 2 i forordning nr. 966/2010 skulle importen til Den Europæiske Union af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia registreres hos toldmyndighederne.

11. Ved gennemførelsesforordning nr. 723/2011 blev den endelige antidumpingtold på visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål fra Kina udvidet til at omfatte visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om de var angivet med oprindelse i Malaysia eller ej.

III. De faktiske omstændigheder i hovedsagen

12. Eurobolt er et selskab med hjemsted i 's-Heerenberg (Nederlandene). Det handler med skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål, som selskabet køber fra Asien med henblik på at sælge dem i Den Europæiske Union.

13. Efter at der ved forordning nr. 91/2009 blev indført endelig antidumpingtold på visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål henhørende under KN-kode 7318 med oprindelse i Folkerepublikken Kina, købte appellantens senere lignende varer fra to leverandører, som er etableret i Malaysia, nemlig TZ Fasteners (herefter »TZ«) og HBS Fasteners Manufacturing (herefter »HBS«).

14. I perioden fra den 29. oktober 2010 til den 4. august 2011 indgav appellantens 32 angivelser i Nederlandene med henblik på overgang til fri omsætning af varer købt hos HBS og TZ. Malaysia blev anført som oprindelsesland. I overensstemmelse med forordning nr. 966/2010 ekspederede toldmyndighederne disse varer til fri omsætning uden at opkræve antidumpingtold.

15. Efter offentliggørelsen af denne forordning besluttede Kommissionen at indlede en undersøgelse. Dette blev formelt meddelt de kinesiske og malaysiske myndigheder samt kendte importører i disse lande – hvoraf den ene var Eurobolt – og relevante industrigrene i hele Den Europæiske Union.

16. I forbindelse med denne undersøgelse gav HBS og TZ sig til kende over for Kommissionen, og de indgav besvarelser af spørgeskemaet om antidumping. Eurobolt gav sig også til kende som berørt part.

17. Ved skrivelse af 26. maj 2011 fremsendte Kommissionen de foreløbige resultater af sin undersøgelse til Eurobolt. Den 13. juni 2011 besvarede sagsøgeren i hovedsagen denne skrivelse skriftligt inden for den fastsatte frist. Det rådgivende udvalg mødtes den 15. juni 2011.

18. Ved gennemførelsesforordning nr. 723/2011 blev den endelige antidumpingtold på visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål fra Kina udvidet til at omfatte visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om de var angivet med oprindelse i Malaysia eller ej. De varer, som sagsøgeren i hovedsagen havde købt, var derfor ikke fritaget for told.

⁵ – Kommissionens forordning (EU) nr. 966/2010 af 27.10.2010 om indledning af en undersøgelse vedrørende den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved Rådets forordning (EF) nr. 91/2009 over for importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, ved import af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej, og om at gøre denne import til genstand for registrering (EUT 2010, L 282, s. 29).

19. Efter denne forordnings ikrafttræden foretog skatte- og afgiftsmyndighederne en kontrol efter import hos sagsøgeren i hovedsagen. Sagsøgeren i hovedsagen blev pålagt en antidumpingtold på 587 802,20 EUR.

20. Efter at toldkontoret i Nijmegen havde forkastet Eurobolts klage, anlagde sagsøgeren i hovedsagen et annulationsøgsmål ved de nationale domstole. Sagsøgeren i hovedsagen fik hverken medhold ved Rechtbank Noord-Holland (retten i første instans i Nordholland, Nederlandene) eller Gerechtshof Amsterdam (appeldomstolen i Amsterdam, Nederlandene). Eurobolt iværksatte herefter kassationsanke ved Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol). Det er denne ret, som har forelagt sagen for Domstolen.

21. Som led i sin kassationsanke har Eurobolt for det første gjort gældende, at forordning nr. 723/2011 var ugyldig i henhold til kriterierne i grundforordningens artikel 13. For det andet har Eurobolt anført, at selskabets ret til forsvar var blevet tilsidesat af Kommissionen i løbet af undersøgelsen, fordi det rådgivende udvalg i strid med grundforordningens artikel 15, stk. 2, ikke modtog alle de relevante oplysninger, som Eurobolt havde fremsendt til Kommissionen, mindst ti arbejdsdage før udvalgets møde.

22. I denne sammenhæng er Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) i tvivl om omfanget af de nationale domstoles kompetence med hensyn til domstolsprøvelse af EU-retsakter, navnlig med henvisning til chartrets artikel 47. Det andet spørgsmål, som opstår, er, hvorvidt sagsøgeren i hovedsagens reaktion på resultaterne af undersøgelserne skal betragtes som »relevante oplysninger« som omhandlet i grundforordningens artikel 15, stk. 2, og, i bekræftende fald, hvilke konsekvenser der skal drages af påstanden om, at det rådgivende udvalg i strid med de fastsatte bestemmelser ikke modtog alle dokumenterne fra Kommissionen mindst ti arbejdsdage før sit møde.

IV. Anmodningen om præjudiciel afgørelse og retsforhandlingerne for Domstolen

23. På denne baggrund har Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) a) Skal artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU, fortolkes således, at en [berørt part] kan anfægte lovligheden af en afgørelse fra en EU-institution, som skal gennemføres af de nationale myndigheder, ved et sagsanlæg under anbringende af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, tilsidesættelse af traktaterne, af gennemførelsesregler hertil eller på grund af magtfordrejning?
- b) Skal artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU, fortolkes således, at de EU-institutioner, der har medvirket ved vedtagelsen af en afgørelse, hvis gyldighed anfægtes i en sag ved en national ret, er forpligtet til på anmodning at forsyne denne ret med alle de oplysninger, som de råder over, og som de har taget i betragtning eller burde have taget i betragtning ved vedtagelsen af denne afgørelse?
- c) Skal artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at adgangen til effektive retsmidler indebærer, at retten i fuldt omfang kan efterprøve, om betingelserne for anvendelse af artikel 13 i forordning (EF) nr. 1225/2009 er opfyldt? Følger det i særdeleshed af artikel 47, at retten er beføjet til i det hele at bedømme, om konstateringen af de faktiske omstændigheder har været fuldstændig og adækvat som begrundelse for de fastsatte retsvirkninger? Indebærer artikel 47 i særdeleshed også, at retten er beføjet til i det hele at bedømme, om de faktiske omstændigheder, om hvilke det anføres, at de ikke er taget i betragtning ved afgørelsens udarbejdelse, men som kunne have haft betydning for den retsvirkning, der knyttedes til de konstaterede faktiske omstændigheder, skulle have været taget i betragtning?

- 2) a) Skal udtrykket »relevante oplysninger« i artikel 15, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009 fortolkes således, at det omfatter en stillingtagen til Kommissionens konstateringer fra en i Den Europæiske Union hjemmehørende uafhængig importør af de varer, der er genstand for den i denne bestemmelse omhandlede undersøgelse, såfremt denne importør af Kommissionen er blevet orienteret om undersøgelsen, har forsynet Kommissionen med udbedte oplysninger og, efter at have fået lejlighed hertil, har fremsat sin stillingtagen til Kommissionens konstateringer rettidigt?
- b) Såfremt [det andet spørgsmål, litra a),] besvares bekræftende, kan denne importør da gøre gældende, at artikel 15, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009 er tilsidesat, såfremt hans stillingtagen ikke er blevet forelagt det i denne bestemmelse omhandlede rådgivende udvalg mindst ti arbejdsdage inden dets møde?
- c) Såfremt [det andet spørgsmål, litra b),] besvares bekræftende, har tilsidesættelsen af artikel 15, stk. 2, i forordning [...] (EF) nr. 1225/2009 da til følge, at afgørelsen er lovstridig og ikke må finde anvendelse?»

24. Der er indgivet skriftlige indlæg af Eurobolt, den italienske og den nederlandske regering samt af Rådet og Europa-Kommissionen. Ved afslutningen af den skriftlige forhandling har Domstolen vurderet, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at den kan træffe afgørelse uden mundtlig forhandling i overensstemmelse med artikel 76, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

V. Bedømmelse

A. Om det første spørgsmål

25. Med sit første delspørgsmål har den forelæggende ret nærmere bestemt anmodet Domstolen om at præcisere omfanget af de nationale retters opgave, når de får forelagt et spørgsmål om gyldigheden af en EU-retsakt. Svaret på sådanne spørgsmål skal findes i den ordning for domstolsprøvelse, der gælder i Den Europæiske Union, og som er baseret på retsstatsprincippet.

1. Domstolsprøvelse og retsstatsprincippet

26. Det fremgår klart af Les Verts-dommen, at Den Europæiske Union er en retsunion, idet både dens medlemsstater og dens institutioner er undergivet kontrol med, at deres retsakter er forenelige med Unionens forfatning, som er traktaten eller den lovgivning, der er afledt heraf⁶. Dette betyder, at »retssubjekterne inden for rammerne af en retssag har ret til at anfægte lovligheden af enhver afgørelse eller enhver anden national retsakt, der vedrører anvendelse af en almenyldig EU-retsakt over for dem«⁷.

27. Med henblik herpå er der dels ved EUF-traktatens artikel 263 og 277, dels ved samme traktats artikel 267 oprettet et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som har til formål at sikre kontrollen med lovligheden af Unionens retsakter, idet kompetencen til at udøve denne kontrol er tillagt Unionens retsinstanser⁸.

6 – Dom af 23.4.1986, Les Verts mod Parlamentet, 294/83, EU:C:1986:166, præmis 23.

7 – Dom af 27.2.2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, præmis 31). Jf. ligeledes dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet (C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 94).

8 – Jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet (C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 92 og den deri nævnte retspraksis), og af 28.3.2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 66).

28. Der er derfor ingen tvivl om, at domstolskontrollen med overholdelsen af Unionens retsorden sikres af Domstolen og medlemsstaternes domstole. Artikel 19 TEU, som konkretiserer den værdi af retsstatsprincippet, der fastslås i artikel 2 TEU, overlader udtrykkeligt ansvaret for at sikre adgangen til domstolsprøvelse i Den Europæiske Unions retsorden ikke alene til Domstolen, men også til de nationale retter⁹.

29. Det skal i denne forbindelse også erindres, at der for det første er en klar forbindelse mellem artikel 19 TEU og chartrets artikel 47. Ifølge Domstolen svarer medlemsstaternes forpligtelse i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU til at tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten, til den ret, der er fastsat i chartrets artikel 47, hvorefter enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol¹⁰. For det andet udgør den præjudicielle forelæggelse vedrørende gyldighedsspørgsmål i lighed med annullationsspørgsmål en kontrolmulighed vedrørende lovligheden af Unionens retsakter¹¹.

2. Det første spørgsmål, litra a)

30. Da dette spørgsmål ikke omtales i artikel 267 TEUF, følger det af denne sammenhæng og frem for alt af paralleliteten mellem annullationsspørgsmålet og anmodningen om præjudiciel afgørelse, at de grunde til domstolsprøvelse, som er anført i artikel 263 TEUF, kan benyttes til at påberåbe sig ugyldigheden af den omtvistede EU-retsakt ved en national domstol for at fremprovokere en anmodning om præjudiciel afgørelse til Domstolen¹².

31. Det kan tilføjes, at Domstolen allerede har fastslået, at »Domstolens kompetence til i medfør af [...] artikel [267 TEUF] at træffe afgørelse vedrørende gyldigheden af retsakter udstedt af [EU's] institutioner ikke indeholder nogen begrænsning med hensyn til de grunde, der kan påberåbes til anfægtelse af gyldigheden af de nævnte retsakter«¹³. På grundlag af denne retspraksis kan det endog gøres gældende, at afgørelsen om gyldigheden af EU-retten ikke er begrænset til de grunde, der er anført for annullationsspørgsmål¹⁴.

3. Det første spørgsmål, litra b)

32. Det andet delspørgsmål vedrører samarbejdet mellem den nationale ret og de EU-institutioner, der er involveret i en tvist. Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om chartrets artikel 47, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU, skal fortolkes således, at de EU-institutioner, der har medvirket ved vedtagelsen af en afgørelse, hvis gyldighed anfægtes i en sag ved en national ret, er forpligtet til på anmodning at forsyne denne ret med alle de oplysninger, som de råder over, og som de har taget i betragtning eller burde have taget i betragtning ved vedtagelsen af denne afgørelse.

9 – Jf. i denne retning udtalelse 1/09 (aftale om indførelse af en fælles patentdomstolsordning) af 8.3.2011 (EU:C:2011:123, præmis 66), dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet (C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 90), og af 27.2.2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, præmis 32).

10 – Jf. i denne retning dom af 16.5.2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, præmis 44), og af 26.7.2017, Sacko (C-348/16, EU:C:2017:591, præmis 30).

11 – Jf. i denne retning dom af 22.10.1987, Foto-Frost (314/85, EU:C:1987:452, præmis 16), og af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet (C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 95 og den deri nævnte retspraksis).

12 – Jf. P. Craig og G. De Búrca, *EU Law Text, Cases and Materials*, 6th Edition, Oxford University Press, Oxford, 2015, s. 544, J. Pertek, *Coopération entre juges nationaux et Cour de justice de l'UE. Le renvoi préjudiciel*, Bruylant, Bruxelles, 2013, nr. 518.

13 – Dom af 16.6.1998, Racke (C-162/96, EU:C:1998:293, præmis 26).

14 – Jf. i denne retning K. Lenaerts, I. Maselis, K. Gutman, *EU Procedural Law*, Oxford University Press, 2014, s. 360.

33. Som allerede nævnt er ansvaret for at sikre adgang til domstolsprøvelse i Unionens retsorden udtrykkeligt overladt til Domstolen og de nationale retter i henhold til artikel 19 TEU. Hermed bekræfter artikel 19 TEU, at den nationale ret er den første til at anvende EU-retten¹⁵.

34. Selv om de nationale retter ikke er beføjet til at fastslå ugyldigheden af retsakter fra EU's institutioner¹⁶, kan de i denne forbindelse behandle gyldigheden af en EU-retsakt. Hvis de finder, at de anbringender vedrørende ugyldigheden, som parterne har påberåbt sig for dem, savner grundlag, kan den også forkaste disse anbringender og fastslå, at retsakten er fuldt gyldig. Finder de nationale retter derimod, at et eller flere af de anbringender vedrørende ugyldigheden, som parterne har påberåbt sig for dem, eller som i givet fald er rejst ex officio af den nationale ret, er begrundede, er de forpligtet til at udsætte sagen og forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende retsaktens gyldighed¹⁷.

35. Da den nationale ret i den sammenhæng skal have alle de oplysninger, der er nødvendige til at garantere anvendelsen og virkningen af EU-retten, skal den samtidig have alle de nødvendige oplysninger til at foretage den indledende undersøgelse af lovligheden og vurdere nødvendigheden af en præjudiciel afgørelse på grundlag af artikel 267 TEUF.

36. Såfremt en national domstol har brug for oplysninger, som kun EU-institutionerne kan give, pålægger det i artikel 4, stk. 3, TEU fastsatte princip om loyalt samarbejde i princippet EU-institutionerne hurtigst muligt at meddele de pågældende oplysninger, såfremt den nationale domstol anmoder institutionerne herom, medmindre et afslag på at meddele oplysningerne er begrundet i tvingende grunde, herunder hensynet til nødvendigheden af at undgå hindringer for Unionens funktion og uafhængighed eller til at varetage Den Europæiske Unions interesser¹⁸.

37. Dette gælder især, fordi denne bestemmelse finder sin berettigelse i det forhold, at Den Europæiske Union er en retsunion, idet både dens medlemsstater og dens institutioner er undergivet kontrol med, at deres retsakter er forenelige med traktaten¹⁹, og således »[har] denne pligt til loyalt samarbejde, som påhviler [EU-institutionerne], [...] særlig betydning, når det drejer sig om samarbejde med medlemsstaternes retsinstanser, som har til opgave at påse, at [EU-]retten anvendes og overholdes i det nationale retssystem«²⁰.

38. Det skal ikke desto mindre bemærkes, at der »nemlig i princippet [gælder] en formodning om, at EU-institutionernes retsakter er lovlige, og de afføder derfor retsvirkninger, så længe de ikke er blevet trukket tilbage, annulleret under et annullationssøgsmål eller erklæret ugyldige som følge af en præjudiciel forelæggelse eller en ulovlighedsindsigelse«²¹. Det følger af denne formodning, at det påhviler den sagsøger, der gør ulovligheden gældende, at påvise sandsynligheden af sin påstand og forelægge alle de oplysninger, som den pågældende har til rådighed.

15 – Jf. i denne retning Cl. Blumann, »L'organisation des juridictions de l'Union au lendemain du traité de Lisbonne«, i St. Mahieu (red.), *Contentieux de l'Union européenne, questions choisies*, Larcier, coll. Europe(s), Bruxelles, 2014, s. 17-41, især s. 25 og 27, H.Ch. Hofmann, »Article 47 – Specific Provisions (Meaning)«, i St. Peers, T. Hervey, J. Kenner og A. Ward (red.), *The EU Charter of Fundamental Rights – A commentary*, Hart Publishing, 2014, s. 1197-1275, især nr. 47.50.

16 – Dom af 22.10.1987, Foto-Frost (314/85, EU:C:1987:452, præmis 20).

17 – Jf. i denne retning dom af 10.1.2006, IATA og ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, præmis 30).

18 – Jf. i denne retning dom af 26.11.2002, First og Franex (C-275/00, EU:C:2002:711, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

19 – Jf. i denne retning kendelse af 13.7.1990, Zwartveld m.fl. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, punkt 16).

20 – Kendelse af 13.7.1990, Zwartveld m.fl. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, punkt 18).

21 – Dom af 6.10.2015, Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, præmis 52).

4. Det første spørgsmål, litra c)

39. Det tredje delspørgsmål vedrører omfanget af domstolsprøvelsen. Med sit spørgsmål ser den forelæggende ret på vurderingen af *rigtigheden* af de faktiske omstændigheder, men også på muligheden for at vurdere *fuldstændigheden* og *tilstrækkeligheden* af de konstaterede faktiske omstændigheder.

40. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at EU-institutionerne inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge. For så vidt angår domstolsprøvelsen af institutionernes skøn skal den således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning²².

41. Som Domstolen allerede har fastslået, hvad angår Rettens efterprøvelse af beviser, tilkommer det »[...] derfor ikke blot Retten at efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, *men ligeledes at kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger*, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf«²³.

42. Selv om de nationale retter som tidligere nævnt ikke er beføjet til direkte at erklære EU-retsakter ugyldige, kan de efterprøve gyldigheden af en EU-retsakt. Der er derfor ingen grund til, at den retspraksis, der er citeret i det foregående stykke, ikke gælder for disse domstole.

43. I dette perspektiv er der ingen tvivl om, at den nationale domstol skal kunne kontrollere, om de processuelle regler er overholdt, om de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund for den anfægtede afgørelse, er materielt rigtige, men *også* om, hvorvidt den kompetente institution har taget hensyn til alle de relevante omstændigheder.

44. I den forbindelse skal den nationale ret ikke sætte sin egen vurdering af de faktiske omstændigheder i stedet for vurderingen fra den institution, som i henhold til traktaten varetager denne opgave, men blot kontrollere, at retsaktens blev vedtaget på grundlag af korrekte og tilstrækkelige oplysninger til at muliggøre en relevant vurdering. Dette forekommer mig at være i overensstemmelse med den rolle, som tilkommer en retsinstans, der har kompetence til at prøve gyldigheden af en retsakt.

45. Eftersom EU-institutionerne har et vidt skøn i forbindelse med handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, kan retten derimod efter at have indhentet og efterprøvet de relevante faktiske omstændigheder ved efterprøvelse af lovligheden kun bedømme, om der er sket en åbenbart urigtig *bedømmelse* af disse faktiske omstændigheder eller en *udeladelse* af andre faktiske omstændigheder. Bedømmelsen af de materielle betingelser (i henhold til grundforordningen) er underlagt samme begrænsning.

22 – Jf. i denne retning dom af 16.2.2012, Rådet mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 63), af 14.12.2017, EBMA mod Giant (China) (C-61/16 P, EU:C:2017:968, præmis 68), og af 4.9.2014, Simon, Evers & Co (C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 29).

23 – Dom af 14.12.2017, EBMA mod Giant (China) (C-61/16 P, EU:C:2017:968, præmis 69, min fremhævelse).

B. Det andet spørgsmål

46. Med sit andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om gennemførelsesforordning nr. 723/2011 er ugyldig, ved henvisning til bestemmelserne i grundforordningens artikel 15, stk. 2, idet de bemærkninger, som Eurobolt indgav som svar på Kommissionens konstateringer²⁴ – hvis disse er relevante oplysninger som omhandlet i denne bestemmelse – ikke blev stillet til rådighed for det rådgivende udvalg senest ti arbejdsdage før dets møde.

1. Det andet spørgsmål, litra a)

47. Grundforordningen indeholder ikke nogen definition af begrebet »relevante oplysninger«. Det fremgår dog af grundforordningens opbygning, at udtrykket »alle relevante oplysninger« i grundforordningens artikel 15, stk. 2, omfatter en stillingtagen fra en uafhængig importør af varer, der er genstand for Kommissionens undersøgelse.

48. Antidumpingtold og en udvidelse heraf i tilfælde af omgåelse vedtages nemlig af Rådet på forslag fra Kommissionen og efter konsultation i det rådgivende udvalg. Kommissionens forslag er baseret på resultaterne af en undersøgelse, hvor synspunkter og oplysninger fra berørte parter skal tages i betragtning i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 10. Det tilføjes i den nævnte forordnings artikel 6, stk. 7, at klagerne, importører og eksportører samt deres repræsentative sammenslutninger, brugere og forbrugerorganisationer, som har givet sig til kende i overensstemmelse med artikel 5, stk. 10, i princippet kan få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet. Ifølge denne bestemmelse kan »[d]e pågældende parter [...] meddele deres syn på sådanne oplysninger, og der skal tages hensyn til deres bemærkninger i det omfang, de er tilstrækkeligt dokumenteret i svaret«²⁵. Endelig fastsættes det i grundforordningens artikel 20, stk. 4, at »[d]en endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted skriftligt. Oplysningerne fremlægges snarest muligt [...] og normalt ikke senere end en måned, før der træffes endelig afgørelse, eller Kommissionen fremlægger forslag om endelige foranstaltninger i henhold til artikel 9 [...]«, og det fremhæves i artikel 20, stk. 5, at »[b]emærkninger, der fremsættes efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, [kun] tages [...] i betragtning«, hvis de modtages inden for en frist, som Kommissionen fastsætter til mindst 10 dage.

49. Denne fortolkning bekræftes af 12. betragtning til grundforordningen, som fremhæver betydningen af retten til forsvar og berørte parters mulighed for at fremsætte deres synspunkter og varetage deres interesser under hele proceduren.

50. På baggrund af ovenstående betragtninger er det klart, at oplysninger, bemærkninger og synspunkter, som er blevet fremsat til Kommissionen under undersøgelsen, samt bemærkninger som svar på Kommissionens konstateringer vedrørende undersøgelsen derfor nødvendigvis er »relevante oplysninger« for det rådgivende udvalg, således at det kan fremsætte en relevant udtalelse om Kommissionens forslag. Det er således klart, at de oplysninger, som Eurobolt indgav i sin skrivelse af 13. juni 2011, var »relevante oplysninger« i denne henseende.

2. Det andet spørgsmål, litra b) og c)

51. Da bemærkninger som svar på Kommissionens konstateringer vedrørende undersøgelsen udgør »relevante oplysninger« i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 2, opstår spørgsmålet om, hvorvidt og i givet fald hvilke konsekvenser der skal drages af den omstændighed, at det rådgivende udvalg ikke blev underrettet inden for den fastsatte frist.

24 – I denne sag vedrører dette Kommissionens foreløbige konklusioner med titlen »dokument med fremlæggelse af oplysninger R 515« (»omgåelsesprocedure vedrørende importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia – forslag om at udvide den endelige antidumpingtold til at omfatte Malaysia«).

25 – Min fremhævelse.

a) Betydningen af de processuelle garantier

52. Indledningsvis skal det bemærkes, at i tilfælde, hvor en EU-institution råder over et vidt skøn – hvilket, som allerede anført, er tilfældet med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger såsom antidumpingforanstaltninger²⁶ – er kontrollen med, at visse garantier overholdes, af afgørende betydning²⁷.

53. Grundforordningens artikel 15 har navnlig til formål at sikre en velordnet tilrettelæggelse af et af de obligatoriske skridt i proceduren for vedtagelse af en antidumpingtold, nemlig konsultationen i det rådgivende udvalg. Denne bestemmelse indeholder derfor en række processuelle garantier såsom krav om, at alle relevante oplysninger skal tilsendes »hurtigst muligt og senest ti dage før mødet«.

54. Der er således ingen tvivl om, at grundforordningens artikel 15 – i det mindste i princippet – kan påberåbes til støtte for et annullationssøgsmål eller for en præjudiciel forelæggelse vedrørende spørgsmålet om gyldighed.

b) Konsekvenser af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 15, stk. 2

55. Det skal erindres, at det rådgivende udvalg består af repræsentanter for samtlige medlemsstater med en repræsentant for Kommissionen som formand²⁸. Denne form for udvalg er ikke usædvanlig i procedurerne for vedtagelse af EU-retsakter.

56. I henhold til den nye gældende lovgivning erstattes det rådgivende udvalg blot af et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser²⁹.

57. I forbindelse med forordning nr. 182/2011 skal jeg bemærke, at når lovgiver kræver, at der sendes oplysninger til repræsentanter for medlemsstaterne inden for en vis frist, har Domstolen allerede fastslået, at en sådan frist har til formål at sikre, at medlemsstaternes regeringer gennem deres udvalgsmedlemmer modtager oplysning om Kommissionens forslag³⁰. Denne form for frist sikrer endvidere, at medlemsstaterne har den fornødne tid til at gennemgå de dokumenter, der er særlig komplekse, og som nødvendiggør talrige kontakter til og diskussioner mellem forskellige administrationer eller interne og eksterne konsultationer³¹.

58. I den foreliggende sag kan det ikke nægtes, at artikel 15, stk. 2, forfølger netop dette mål, eftersom det i 25. betragtning udtrykkeligt fremhæves, at »[d]e oplysninger, der videregives til medlemsstaterne i det rådgivende udvalg, [...] ofte [er] af høj teknisk art og indebærer en grundig økonomisk og juridisk analyse«, og det tilføjes, at »[f]or at medlemsstaterne kan få tilstrækkelig tid til at overveje disse oplysninger, bør de sendes på et passende tidspunkt før den mødedato, formanden for det rådgivende udvalg har fastsat«.

26 – Jf. punkt 40 i dette forslag til afgørelse.

27 – Jf. i denne retning dom af 16.6.2015, Gauweiler m.fl. (C-62/14, EU:C:2015:400, præmis 69), og af 11.12.2018, Weiss m.fl. (C-493/17, EU:C:2018:1000, præmis 30).

28 – Jf. grundforordningens artikel 15, stk. 1.

29 – EUT 2011, L 55, s. 13. Jf. artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21).

30 – Jf. i denne retning dom af 20.9.2017, Tilly-Sabco mod Kommissionen (C-183/16 P, EU:C:2017:704, præmis 103).

31 – Jf. i denne retning dom af 10.2.1998, Tyskland mod Kommissionen (C-263/95, EU:C:1998:47, præmis 31), og af 20.9.2017, Tilly-Sabco mod Kommissionen (C-183/16 P, EU:C:2017:704, præmis 103).

59. Selv om der anvendes en konditionalis i betragtningen, bliver der i grundforordningens artikel 15, stk. 2, anvendt indikativ. Endvidere tilføjede lovgiver en streng frist ved tilføjelsen af ordene »senest ti dage« efter udtrykket »hurtigst muligt«. Som Domstolen allerede har fastslået i andre sammenhænge, »kan [der] [...] ikke være tvivl om, at en sådan formulering giver den pågældende frist en bindende karakter³²«.

60. Denne fortolkning er ligeledes i overensstemmelse med et af de væsentligste formål i grundforordningen, som ifølge 12. betragtning klart gør rede for de regler og procedurer, der skal følges under undersøgelsen, navnlig de regler, hvorefter de berørte parter skal give sig til kende, fremlægge deres synspunkter og indgive oplysninger inden for nærmere angivne frister, hvis sådanne synspunkter og oplysninger skal tages i betragtning.

61. I lyset af ovenstående betragtninger finder jeg mig forpligtet til at anvende den løsning, som Domstolen valgte i dommen i sagen Tilly-Sabco mod Kommissionen, og konkludere, at de krav, som følger af grundforordningens artikel 15, stk. 2, udgør »væsentlige formforskrifter med hensyn til procedures lovlighed, hvis tilsidesættelse medfører, at den pågældende retsakt er ugyldig«³³.

62. Ganske vist var den anfægtede tilsidesættelse i denne tidligere sag ikke forsinket indsendelse af oplysninger, men snarere forsinket meddelelse af selve udkastet til gennemførelsesretsakten.

63. Man kunne dog bemærke, at det princip, der ligger til grund for argumentationen i dommen i sagen Tilly-Sabco mod Kommissionen, ikke er baseret på arten af det fremlagte dokument, men snarere vedrører formålet med fristen fra forelæggelsen af udkastet til gennemførelsesretsakten og udkastet til dagsorden. Som Domstolen har fremhævet, skal denne tidsfrist »gøre det muligt for medlemmerne af forvaltningskomitéen at foretage en objektiv gennemgang af udkastet til gennemførelsesretsakten inden ethvert møde«³⁴. Dette krav udgør ifølge Domstolen en af de væsentlige formforskrifter med hensyn til procedures lovlighed, hvis tilsidesættelse medfører, at den pågældende retsakt er ugyldig³⁵.

64. I den foreliggende sag har lovgiver også selv insisteret på betydningen af tilstrækkelig tid til at overveje ikke blot Kommissionens forslag, men også de relevante oplysninger. Som tidligere påpeget anføres det i 25. betragtning til grundforordningen, at de oplysninger, der videregives til medlemsstaterne i det rådgivende udvalg, ofte er af høj teknisk art og indebærer en grundig økonomisk og juridisk analyse. »For at medlemsstaterne kan få tilstrækkelig tid til at overveje disse oplysninger, bør de [af denne grund] sendes på et passende tidspunkt før den mødedato, formanden for det rådgivende udvalg har fastsat.«

65. Det er på denne baggrund, at grundforordningens artikel 15, stk. 2, bestemmer, at det rådgivende udvalgs formand skal tilsende medlemsstaterne alle relevante oplysninger så hurtigt som muligt, og tilføjer en streng frist med ordene »senest 10 arbejdsdage før mødet«.

32 – Dom af 29.7.2010, Grækenland mod Kommissionen (C-54/09 P, EU:C:2010:451, præmis 46).

33 – Dom af 20.9.2017, Tilly-Sabco mod Kommissionen (C-183/16 P, EU:C:2017:704, præmis 114). Jf. også dom af 10.2.1998, Tyskland mod Kommissionen (C-263/95, EU:C:1998:47, præmis 32).

34 – Dom af 20.9.2017, Tilly-Sabco mod Kommissionen (C-183/16 P, EU:C:2017:704, præmis 102). Det kan tilføjes, at de argumenter, som Kommissionen har påberåbt sig, hvorefter medlemmerne af forvaltningskomitéen ikke gjorde indsigelser imod Kommissionens handlemåde, at reglerne om høring af en komité har til formål at sikre, at der tages hensyn til de beføjelser, som tilkommer medlemmerne, og ikke at beskytte økonomiske operatørers rettigheder, og at sagsøgeren ikke godtgjorde, at resultatet af proceduren ville have været et andet uden den angivelige tilsidesættelse, ikke blev anset for relevante af Domstolen.

35 – Dom af 20.9.2017, Tilly-Sabco mod Kommissionen (C-183/16 P, EU:C:2017:704, præmis 114).

66. Under disse omstændigheder, og henset til ordlyden af og formålet med grundforordningens artikel 15, stk. 2, kan jeg ikke se, hvorfor der i tilfælde af en tilsidesættelse af denne bestemmelse skulle foreslås en anden løsning end den, som Domstolen anvendte i dommen i sagen Tilly-Sabco mod Kommissionen. Den frist, der er fastsat i denne bestemmelse, er en væsentlig formforskrift med hensyn til procedurans lovlighed, hvis væsentlige tilsidesættelse medfører, at den pågældende retsakt er ugyldig.

67. Jeg vil nu gå over til spørgsmålet om, hvorvidt der rent faktisk var tale om en sådan tilsidesættelse i den foreliggende sag.

C. Bemærkninger om gyldigheden af gennemførelsesforordning nr. 723/2011

68. I den foreliggende sag er det erkendt, at det rådgivende udvalg ikke havde modtaget alle relevante oplysninger ti arbejdsdage forud for sit møde i modsætning til, hvad grundforordningens artikel 15, stk. 2, bestemmer. Under disse omstændigheder er den konklusion, at der er sket en væsentlig tilsidesættelse, uundgåelig.

69. Som følge af tilsidesættelsen af denne frist er den retsakt, som blev vedtaget inden for rammerne af denne procedure, ugyldig. I den foreliggende sag betyder dette ligeledes, at forordning nr. 723/2011 er ugyldig.

70. Det er korrekt, at den forelæggende ret ikke direkte sætter spørgsmålstegn ved gyldigheden af forordning nr. 723/2011. Det fremgår ikke desto mindre klart af ordlyden af det andet spørgsmål, litra b) og c), at den forelæggende ret har anmodet om en præcisering af konsekvenserne af den manglende opfyldelse af kravene i grundforordningens artikel 15, stk. 2. Da den umiddelbare konsekvens af en sådan mangel i den foreliggende sag er, at gennemførelsesforordningen bliver ugyldig, er det min opfattelse, at Domstolen ikke kan undgå at udtale sig om dette spørgsmål – hvilket under alle omstændigheder synes at ligge implicit i den forelæggende rets spørgsmål – hvis der skal gives en hensigtsmæssig besvarelse af denne anmodning om præjudiciel afgørelse.

71. Som jeg i øvrigt allerede har nævnt, er de nationale retter ikke beføjet til at fastslå, at EU-retsakter er ugyldige³⁶. I denne særlige sammenhæng og under hensyntagen til karakteren af de spørgsmål, den forelæggende ret har stillet, og det generelt ønskværdige i at undgå en anden anmodning om præjudiciel afgørelse, skal jeg foreslå Domstolen at erklære forordning nr. 723/2011 ugyldig.

VI. Forslag til afgørelse

72. Jeg foreslår derfor, at Domstolen besvarer de præjudicielle spørgsmål, som er forelagt af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol), således:

- »1) a) Artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU, skal fortolkes således, at de grunde til domstolsprøvelse, der er anført i artikel 263 TEUF, kan benyttes til at påberåbe sig ugyldigheden af den omtvistede EU-retsakt ved en national domstol for at fremprovokere en anmodning om præjudiciel afgørelse til Domstolen.
- b) Det påhviler den sagsøger, der påberåber sig ulovligheden af en EU-retsakt, at påvise sandsynligheden for sin påstand og forelægge alle de oplysninger, som vedkommende råder over. Såfremt en national domstol har brug for oplysninger, som kun EU-institutionerne kan give, pålægger det i artikel 4, stk. 3, TEU fastsatte princip om loyalt samarbejde

36 – Dom af 22.10.1987, Foto-Frost (314/85, EU:C:1987:452, præmis 20).

EU-institutionerne hurtigst muligt at meddele de pågældende oplysninger, såfremt den nationale domstol anmoder institutionerne herom, medmindre et afslag på at meddele oplysningerne er begrundet i tvingende grunde, herunder hensynet til nødvendigheden af at undgå hindringer for Unionens funktion og uafhængighed eller til at varetage Den Europæiske Unions interesser.

- c) Den nationale domstol, der efterprøver lovligheden, må kontrollere, om de processuelle regler er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, og ligeledes om den kompetente institution har taget hensyn til alle de relevante faktiske omstændigheder. Den domstol, der efterprøver lovligheden, kan ligeledes kontrollere, at der ikke foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af betingelserne i artikel 13 i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab.
- 2) a) Udtrykket »alle relevante oplysninger« i artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009 skal fortolkes således, at det omfatter bemærkninger fra berørte parter som svar på Kommissionens konstateringer vedrørende undersøgelsen.
 - b) De krav, der er fastsat ved artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009, udgør væsentlige formforskrifter med hensyn til procedurens lovlighed. Derfor kan en importør påberåbe sig tilsidesættelse af artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009, hvis den besvarelse, som vedkommende havde indsendt, ikke blev stillet til rådighed for det rådgivende udvalg mindst ti arbejdsdage forud for mødet.
 - c) Indførelsen af en antidumpingforanstaltning under tilsidesættelse af den frist, der er fastsat ved artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009, indebærer, at den anfægtede retsakt er ugyldig.
 - 3) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 723/2011 af 18. juli 2011 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved forordning (EF) nr. 91/2009 på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej, er ugyldig.«